

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Străinătate: 40 lei pe an, 20	6 luni

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI — 5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON No. 16/98

S U M A R

Concordatul preventiv, de d-l Gr. I. Trancu;

JURISPRUDENȚA:

Curtea de casație, s. I: Căpitan C. Felix cu N. Fran-gopol;

Idem: Ministerul de Interne cu Prim com. București și A. Z. Blaunstein;

Idem, s. II: Maria G. Anastasescu cu G. Anastasescu;

Idem, s. III: Ministerul de Finanțe cu I. Mitescu;

Curtea de apel din București, s. I: N. Dragomirescu cu Baron Paul Guillaum;

Trib. județului Vaslui: Ion Haulică cu I. Valeriu;

Judecătoria ocolului I Craiova: Ilie Hași C. Banu cu Savu Ionescu, cu o Notă de d-l Dem. D. Stoenescu.

Concordatul preventiv

În coloanele acestei reviste am arătat inconvenientele moratoriului (1). De și instituțiunea aceasta exista încă de la 1887 în legislația noastră comercială, puținii au fost aceia cari s'au bucurat de bine facerile ei în curs de mai mulți ani. În timpul din urmă însă, moratoriul ajunsese la modă și dacă m'am rădicat în potriiva chipului cum era acordat am făcut-o pentru că în loc de a se folosi de el comercianții de o cinste ireproșabilă, cum legiuitorul o dorea, devenise armă la îndemâna celor ce vroiau să fraudeze creditorii. Copiat după Codul Comercial italian, cu moratoriul să întâmplase ceia ce de alt-mintrelea să întâmplă mai cu toate legiuirile introduse *«tale quale»* prin copiarea celor străine, fără să se ție seamă de moravurile, de obiceiurile noastre.

Intocmai ca acele stele cărora le trebuie mii de ani ca lumina lor să străbată prin depărtări albastre până la noi, așa că isvorul de lumină e stins când razele lucesc privirei noastre, isvoarele legislației noastre poate sunt stinse, când tocmai au mai multă strălucire la noi. Pe când moratoriul era mai «en vogue» la noi, între anii 1903—1905, el nu mai exista în Italia, unde prin legea sancționată la 24 Mai 1903 asupra concor-

datului preventiv se dispune la art. 42 «Con l'attuazione della presente legge restano abrogate le disposizioni del codice di commercio relative alla moratoria.»

Voi studia câte-va din dispozițiile legii relative la această nouă instituțiune care subrogă moratoriul anterior falimentului îndreptându-i greșelile și abrogă pe cel posterior ca inutil.

În primul loc ce este concordatul preventiv? Concordatul e un contract intervenit între creditorii și falit prin care se conde falitului reducerea unei porțiuni din creanțe în scopul ca plata rămășițelor să fie asigurată.

Concordatul spre deosebire de înțelegerile amicale cu creditorii *uti singuli*, e tot-de-a-una judecătoresc și poate fi: *preventiv* când împedica starea și deci procedura falimentului, *successiv* când face să înceteze starea și procedura falimentului.

Încă de la 12 Aprilie 1894 ministrul Calenda însărcinase o comisiune pentru a studia și a propune modificările de introdus în codul comercial. Sub comisiunea compusă din Francesco Penserini consilier la Curtea de casație; Alaggia Cesar, consilier la Curtea de apel, Bolaffio Leone (2) profesor la Universitate; Parenzo Cesare, avocat și senator; N. De Feo, secretar, a formulat primul proiect asupra concordatului preventiv. Discutat în curs de aproape zece ani, în 1903 a fost votat cu mari majorități atât în cameră cât și în senat și sancționat.

Scopul concordatului *preventiv* este de a scăpa de rușinea falimentului pe negustorul cinstit și nenorocit așa că maxima: *est decoctor, ergo fraudator* să fie mult mai apropiată de adevăr.

Prin articolul 1 se dispune că înainte ca falimentul să fie declarat, ori-ce comerciant poate cere la tribunalul în jurisdicția căruia are principalul stabiliment comercial, convocarea creditorilor pentru a le propune un concordat preventiv. Pentru aceasta comerciantul trebuie să presinte odată cu cererea:

(1) Chestiunea moratorului — *Curierul judiciar* No. 16/905.

(2) Leone Bolaffio La Legge sul concordato preventivo e sulla procedura dei piccoli fallimenti.

Registrelle comerciale obligatorii, din cari cei puțin jurnalul și inventarul ținute regulat pe cel puțin trei ani; un inventar de activ; lista creditorilor cu arătarea sumelor și domiciliul. In cerere să vor expune motivele determinate ale cererii și se vor indica condițiunile ce se propun creditorilor sau motivele pentru cari nu se pot indica imediat. (Articolul 2). Tribunalul va declara cererea inadmisibilă dacă: 1) nu se presintă registrele; 2) dacă a suferit vre-o condamnare prevăzută de art. 816 sau n'a îndeplinit angajamentele luate printr'un concordat anterior etc.; 3) dacă nu oferă garanții serioase, reale ori personale de a putea plăti cel puțin 40% din capital; 4) dacă să constată vre-unul din faptele prevăzute la art. 855 Cod com. al. al 2-lea. In cazurile acestea dacă solicitatorul a încetat plățile, Tribunalul declară din oficiu falimentul (art. 3).

Dacă tribunalul recunoaște de regulată și admisibilă cererea, ordonă convocarea creditorilor înainte a unui judecător delegat, pentru a discuta și a delibera asupra propunerii de concordat preventiv, fixează locul de adunare, numește un comisar (*care nu e un creditor*) cu însărcinarea de a supraveghea in acest timp administrația afacerii, de a constata activul și pasivul etc. și de a referi adunării creditorilor (art. 4).

Se dă apoi o întinsă publicitate ordonanței *prin ziare, prin afișări*, afară de scrisorile recomandate s'au telegramele făcute fie cărui creditor in parte (art. 5).

In timpul procedurii debitorul conservă administrațiunea sub privigherea comisariatului judecătoresc și sub direcțiunea judecătorului delegat (art. 8).

Adunarea creditorilor e prezidată de judecătorul delegat (articolul 12) și concordatul preventiv trebuie aprobat de majoritatea creditorilor votați care să represinte 3 părți din totalitatea creanțelor neprivilegiate sau negarantate prin ipotecă sau gaj (art. 14).

Pentru formarea majorității indicate mai sus nu se numără creanțele soțului debitorului, a rudelor și a afinilor până la al patrulea grad inclusiv (art. 15).

Tribunalul dacă recunoaște că debitorul merită concordatul că a întrunit majoritățile cerute in adunarea creditorilor, că sunt garanții suficiente pentru executarea cotei minime de 40% omologă concordatul (art. 20).

Indată încetează funcțiunile comisariatului judecătoresc (art. 24) și omologarea face obligatoriu concordatul pentru toți creditorii (art. 25).

Ori-ce sentință pronunțată in procedura con-

cordatului preventiv e *apelabilă* atât de debitor cât de creditor (art. 23).

M'am mărginit la reproducerea câtor-va din dispozițiunile importante din legea asupra concordatului preventiv și din ele se poate vedea superioritatea acestei instituțiuni față cu moratoriul.

Să mai amintim de situațiunea ridicolă a comerciantului care pentru a obține moratoriul dovedea *activul superior față de pasiv* pentru ca a doua zi să înceapă a se împăca cu creditorii săi dând la unii cote derizorii. Să mai amintim de abuzurile cu convocarea creditorilor care nici o dată nu aveau *adresele complete* și cărora li se trimiteau scrisori recomandate in vânt. D'apoi delegațiunea creditorilor care-și face treburile și apoi demisionează din cauza *multelor ocupațiuni*. Neegalitatea de tratament între creditorii este iarăși un mare păcat al moratoriului, lipsa de siguranță pentru puținul care-l vor lua. Apoi controversa relativ la apel in materie de moratoriul etc. etc.

Când moratoriul are atâtea păcate, când in legislațiunea de unde l'am copiat nu mai există, când instituțiunea concordatului preventiv, după lungi studii introdusă in legislațiunea italiană, îndreaptă toate greșelile moratoriului cred că nu mai e nici o rațiune ca să se menție in codul nostru comercial articolele 834—843. Modificând moratoriul care dă loc la atâtea abuzuri, întregul comerț cinstit din țară va fi recunoscător Domnului ministru al justiției și noi știm de la Iași că Domnul ministru Greceanu e sprijinitorul comerțului cinstit.

Galați, Iulie 19 06

Gr. L. Trancu

Licențiat in drept
Șef comptabil la Banca Națională

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 19 Iunie 1906

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Prim-Președinte

Căpitan C. Felix cu N. Frangopol

Legea asupra drepturilor proprietarilor.—Dacă după această lege, există dreptul de opoziție din 'naintea Curței de casație, și prin consecință dacă din 'naintea acestei instanțe, este locul a se aplica art. 151 Pr. civilă.—(Art. 5, 6, 7, 8, 12 și 21 din legea asupra drepturilor proprietarilor).

Legiuitorul având in vedere natura cazurilor prevăzute de legea asupra drepturilor proprietarilor și celeritatea cu care trebuie să fie rezolvate, a regulat, prin derogatiune la dreptul comun, o procedură specială și sumară, prescriind termene scurte pentru înfățișarea și judecarea acestor afaceri, și ridicând in mod formal dreptul de opoziție; că aceiași rațiune care a deter-

minat pe legiuitor să ridice dreptul de opoziție în asemenea materie, din 'naintea instanțelor de fond, există și pentru recursurile în casație făcute în contra hotărârilor date pe temeiul legii, asupra drepturilor proprietarilor.

Prin urmare, neexistând dreptul de opoziție în asemenea recursuri, nu este locul nici la aplicarea art. 151 Pr. civilă.

Decisiunea 298/906. — Respins în urma unei divergențe incidentul ridicat de intimatul N. Frangopol privitor la aplicațiunea art. 151 Pr. civ. asupra unei decizii date de Curtea de apel din Iași, s. II cu No. 150/905 în baza legii proprietarilor.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat Gh. Petrescu din partea intimatului în susținerea incidentului;

Pe d. avocat I. Saita din partea recurentului în combateri.

Deliberând,

Asupra incidentului rămas în divergență, consistând în cestiunea de a se ști dacă în recursul de față, făcut de Căpitan C. Felix contra decisiunii Curței de apel din Iași s. II cu No. 150/905, este sau nu locul la aplicațiunea art. 151 Pr. civ., procesul fiind judecat la instanțele de fond pe baza legii asupra drepturilor proprietarilor;

Considerând că legea asupra drepturilor proprietarilor din 30 Martie 1903, este o lege excepțională;

Considerând că legiuitorul, având în vedere natura casurilor prevăzute de această lege, și celeritatea cu care trebuie să fie rezolvate, a regulat, prin derogățiune la dreptul comun, o procedură specială și sumară, prescriind prin art. 5, 6, 7, 8, 12 și 21, termene scurte pentru înfățișarea și judecarea acestor afaceri, și ridicând în mod formal dreptul de opozițiune;

Considerând că aceiași rațiune care a determinat pe legiuitor să ridice dreptul de opoziție în asemenea materie d'inaintea instanțelor de fond, există și pentru recursurile în casație făcute în contra hotărârilor date pe baza legii asupra drepturilor proprietarilor;

Considerând dar că, neexistând dreptul de opoziție în asemenea recursuri, nu este locul la aplicațiunea art. 151 Pr. civilă.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc.

Audiența de la 26 Iunie 1906

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Prim-Președinte

Ministerul de Interne cu Pr. Com. București și A. Z. Blaunștein

Hotărâri judecătorești. — Executarea lor de către partea condamnată. — Cazul când această executare (achiesare) ridică părții dreptul de apel sau recurs. — Achiesare. — Dacă statul poate achiesă la o hotărâre, fără îndeplinirea formelor prescrise de lege.

Legea comerțului ambulant. — Scopul legiuitorului când a interzis comerțul ambulant. — Zărăfi. — Comerțul făcut de zărăfi pe piețe publice. — Considerarea lui ca un comerț ambulant interzis de legea în cestiune. — (Art. 1 și 2 din legea comerțului ambulant).

1. Executarea unei hotărâri, atunci numai ridică părții dreptul de a face apel sau recurs, când acea executare nu se poate explica alt-fel de cât prin achiesarea dată de parte la acea hotărâre.

2. Statul nu poate achiesă la o hotărâre condamnată, fără îndeplinirea formalităților cerute de lege.

3. Scopul legiuitorului, când a interzis comerțul ambulant, a fost ca să înlăture concurența nedreaptă ce se făcea comercianților stabili în prăvălii;

Ast-fel, comerțul de zărăfie, atunci când se face prin piețe, locuri deschise, etc. adică în opoziție cu același comerț de zărăfie care se face de bancheri în casele de bancă, nu poate fi considerat, după litera și spiritul legii, de cât ca un comerț ambulant, interzis de legea în cestiune, intru cât asemenea comerț de zărăfie, nu este prevăzut între acelea permise de legea comerțului ambulant.

Decisiunea 313/906. — Casată, în urma recursului făcut de Ministerul de Interne, decizia Curței de apel din București, s. II cu No. 89/905, dată în proces cu Primăria Com. București și A. Z. Blaunștein.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat C. Arion din partea intimatului asupra incidentului de neadmisibilitatea recursului. Pe d-l avocat St. Cihoschi în combateri.

Deliberând,

Asupra incidentului de neadmisibilitatea recursului, ridicat de intimatul Aron Z. Blaunștein, pe motiv că Ministerul de Interne executând de bună voe decizia atacată, nu mai putea face recurs contra ei;

Având în vedere că prin decisiunea atacată Curtea de fond a condamnat pe Ministerul de Interne să plătească intimatului de azi în recurs, Aron Z. Blaunștein, ca daune, câte 300 lei lunar, cu începere de la 22 Iulie 1903, și până când Ministerul îl va lăsa pe Blaunștein să-și exercite comerțul de zărăfie în locurile parcelate cu No. 16, 17, 21 și 23 din piața Sf. Anton, pe mese asezate pe acele locuri, închiriate de Blaunștein de la Primăria Capitalei;

Având în vedere că intimatul Blaunștein în susținerea incidentului, a prezentat copie legalizată după ordinul Ministerului de Interne cu No. 38815 din 23 Iunie 1905, către Prefectura Poliției Capitalei, prin care aceasta este invitată ca să ia urgente măsuri pentru ca Blaunștein să fie lăsat a-și exercita comerțul cât mai neîntârziat posibil, de oare-ce Ministerul este condamnat a plăti câte 300 lei din Iulie 1903 și până când îl va tolera să-și continue comerțul; că, a mai prezentat și copie legalizată după procesul-verbal dresat de sub-comisarul Virgil Poroineanu, în executarea sus zisului ordin, prin care în ziua de 15 Iunie 1905 Blaunștein a fost instalat pe locurile mai sus numite, spre a-și exercita comerțul său de zărăfie; că, după aceasta, la 1 Iulie 1905, Ministerul de Interne a făcut recursul de față;

Considerând că executarea hotărârii atunci numai ridică unei părți dreptul de a face apel sau recurs când acea executare nu se poate explica altminterea de cât prin achiesarea dată de parte la acea hotărâre;

Considerând că în speța de față executarea în parte de către Minister a dispozitivului hotărârii nu implică nici o achiesare din partea sa, pentru că acea hotărâre pronunțând o penalitate pentru fie-care zi de întârziere, executarea se explică nu prin achiesare și prin necesitatea de a nu lăsa penalitatea să ajungă la o sumă prea mare, dacă Ministerul ar fi așteptat rezolvarea recursului în casație pentru a reinstala pe Blaunștein în comerțul său;

Considerând că Ministerul nici nu poate achiesă la o hotărâre condamnată fără îndeplinirea formalităților cerute de lege, de unde rezultă că nu se poate nici din acest punct de vedere interpreta restabilirea lui Blaunștein în comerțul său ca o achiesare din partea Statului;

Considerând că ast-fel fiind, nu se poate admite că

Ministerul a aquisat la decisiunea atacată, și că prin aceasta ar fi perdat dreptul la recursul de față;

Că, prin urmare, incidentul este neintemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge incidentul;

După care:

S'a ascultat d-l avocat St. Cihoschi în desvoltarea motivelor de casare;

D-nii avocați C. Arion și M. M. Sipsom în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare în următoarea cuprindere:

«Exces de putere și violarea art. 1. 2 și 21 din legea comerțului ambulant și nemotivare Art. 1 oprește comerțul ambulant, iar art. 2 dă definițiunea legală a cuvântului «ambulant» calificând astfel comerțul care se face, între altele, pe strade. Curtea (majoritatea) în loc să se preocupe de locul unde Braunstein făcea comerțul și constatând că 'l face pe stradă să-l declare oprit,—se preocupă a stabili în genere dacă zărăfia este un comerț ambulant, sau nu, după criteriul dacă face sau nu concurență altui comerț similar, ori dacă de obște se face umblând din casă în casă.

«Sub pretext de interpretare și schimbând (eludând) textul formal al legii majoritatea Curții ajunge să condamne autoritatea însărcinată cu paza poliției generale la daune exagerate».

Având în vedere că cestiunea dedusă în judecata acestei Curți prin recursul de față constă în a se ști dacă legea asupra comerțului ambulant oprește comerțul de zărăfie ce se exercită pe strade, pe piețe, în locuri deschise;

Considerând că prin art. 1 din legea comerțului ambulant se dispune că, comerțul ambulant de ori-ce natură este poprit cu desăvârșire în comunele urbane a-fără de casurile anume prevăzute în legea de față;

Considerând că legiuitorul prin art. 2 din aceeași lege dând calificarea legală cuvintelor, comerț ambulant, determină că prin acest comerț se consideră ori-ce vnzare din casă în casă, din loc în loc, în locurile deschise, în barace, maghernițe sau rafturi așezate pe piețe, strade, înfundături de curți, ganguri, porți de casă sau ori-ce alte intrări;

Considerând că această definițiune legală a comerțului ambulant, este dată în opoziție cu comerțul stabil care se face în prăvălii proprii zise;

Considerând că scopul legiuitorului când a interzis comerțul ambulant, a fost ca să înlătore concurența nereaptă ce se făcea comercianților stabili în prăvălii;

Considerând că comerțul de zărăfie, atunci când se face prin piețe, locuri deschise așa după cum se arată în art. 2 sus citat, adică în opoziție cu același comerț de zărăfie care se face de bancheri în casele de bancă, este și nu poate fi considerat după litera și spiritul legii de cât ca un comerț ambulant, interzis de legea în cestiune;

Considerând că comerțul de zărăfie nu este prevăzut între acelea permise de legea comerțului ambulant;

Considerând că și în tablele literile A și B din regulamentul din 11 Iunie 1888 pentru aplicarea legii asupra comerțului ambulant, arătându-se obiectele ce se pot vinde în mod ambulant cu și fără autorizațiune, nu s'a făcut de cât să confirme principiul din art. 1 din legea în cestiune, care oprește cu totul comerțul ambulant calificat prin art. 2, în care după cum s'a arătat mai sus intră și comerțul de zărăfie;

Considerând că astfel fiind, când Ministerul de interne a oprit pe Blaunstein să mai facă comerțul de zărăfie în piața sf. Anton pe mesele așezate pe sus arătatele locuri închiriate de la primărie, nu a făcut de cât să aplice legea după cum este îndatorat printr'insa, și prin urmare nu putea fi condamnat la daune către numitul;

Că, de aceia sus arătatul mijloc de casare este întemeiat;

Pentru aceste motive, și fără a mai discuta cele-l'alte motive de casare, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 3 Maii 1906

Președenția D-ului G. LICIU, Conșilier

Maria G. Anastasescu cu G. Anastasescu

Legea timbrului. — Act de paupertate. — Autoritatea comunală în drept a constata starea de sărăcie. — Femeia măritată. — Domiciliul ei legal. — Autoritatea comunală în drept a constata starea ei de sărăcie.—(Art. 42 legea timbrului, și art. 88 și 93 C. civil).

Conform art. 42 din legea timbrului, sărăcia se dovedește cu un certificat liberat de autoritatea comunală a locului unde persoana care o invoacă își va avea domiciliul; iar prin domiciliu se înțelege domiciliu legal, conform art. 88 urm. C. civil, iar nu simpla reședință de fapt a cuiva.

Prin urmare, femeia măritată, având domiciliul ei legal la soțul său (art. 93 C. civil), nu se poate servi în justiție de cât cu un act de paupertate liberat de autoritatea comunală a domiciliului soțului, iar nu de autoritatea locului unde dânsa 'și ar fi stabilit reședința după părăsirea domiciliului conjugal.

Decisiunea 131/906. — Respins recursul făcut de Maria G. Anastasescu, contra decisiunii Curței de apel București, secți I cu No. 70/905, dată în proces cu G. Anastasescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Țepeluși, în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Marinescu în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 42 din legea timbrului, combinat cu 93 din Codul civil. În adevăr, Curtea de fond pretinde că domiciliul soției fiind, conform art. 93 Codul civil, la soț, de acolo trebuia adică de la autoritatea comunală a domiciliului soțului, să posede act de paupertate. Dar Curtea uită că, dacă art. 93 din Codul civil, prevede că domiciliul soției, este cel al soțului, aceasta se înțelege atunci când nu există desbinare între soți, nu atunci când din cauza bătailor, soția este nevoită a părăsi domiciliul conjugal, cum a fost în speță, și ea aflându-se la Popești în Vlașca, la tatăl ei, unde a și fost citată de soț în procesul său de divorț de acolo trebuia și de acolo a adus actul de sărăcie».

Având în vedere decisiunea supusă recursului, prin care Curtea de apel din București, s. I. a anulat apelul făcut de Maria G. Anastasescu, contra sentinței de divorț cu No. 41/905 a Trib. Ilfov s. I, de oare-ce actul de paupertate, de care numita s'a servit în acel apel, a fost liberat de altă autoritate comunală de cât aceia unde dânsa își avea domiciliul, care era acela al soțului său;

Considerând că după art. 42 din legea timbrului, sărăcia se dovedește cu un certificat liberat de autoritatea comunală a locului unde persoana care o invoacă își va avea domiciliu, iar prin domiciliu se înțelege domiciliu legal, conform art. 88 și urm. din Codul civil, iar nu simpla reședință de fapt a cuiva;

Că femeia măritată având domiciliul ei legal la soțul său (art. 93 Cod. civ.), nu se poate servi în justiție de cât cu un act de paupertate liberat de autoritatea comunală a domiciliului soțului său, iar nu de autoritatea locului unde dânsa si-ar fi stabilit reședința după părăsirea domiciliului conjugal;

Că astfel fiind, cu drept cuvânt Curtea de apel a anulat apelul făcut cu un act de paupertate nevalabil și n'a violat nici unul din textele sus menționate;

Că, dar, motivul de casare e nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE, S. III

Audienţa de la 2 Iunie 1906

Preşedenţia D-lui C. G. ŞTEFĂNESCU, Preşedinte

Ministerul de Finanţe cu I. Mitescu

Legea timbrului. — Taxă de înregistrare. — Liberalităţi. — Art. 46 al. 7 din legea timbrului. — Legate cu sarcini. — Sarcini cari întrec sau egalează obiectul liberalităţii. — Perderea caracterului de liberalitate. — Importanţa sarcinei. — Interpretarea întinderii şi obiectului dispoziţiei testamentare. — Chestiune de fapt.

Donaţiunile sau legaturile cu sarcini perd caracterul de liberalităţi şi devin contracte comutative, când sarcinile impuse legatarului sau donatarului egalează sau depăşesc obiectul liberalităţilor; şi deci, art. 47 al. 7 din legea timbrului, care impune la taxa de înregistrare liberalităţile, nu mai este aplicabil în asemenea cazuri.

Chestiunea de a se şti dacă sarcina sau îndatorirea impusă legatarului este aşa de importantă în cât covârşeşte, sau nu, liberalitatea, constituie o chestiune pură de fapt, lăsată la suverana apreciere a instanţelor de fond, întru cât este vorba de a se interpreta întinderea şi obiectul unei dispoziţiuni testamentare, după intenţiunea testatorului şi împrejurările cauzei.

Decisiunea 130/906. — Respins recursul făcut de Ministerul de Finanţe contra sentinţei Tribunalului Dolj, s. II cu No. 530/905 dată în proces cu I. Mitescu.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat Marinescu în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat Rosental în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Exces de putere, violarea art. 46 al. 7 din legea timbrului şi denaturare de acte.

«Defuncta Aristie Al Aman prin testamentul său din 14 Maiu 1901 a lăsat între alte legate şi un legat de 30000 lei d-lui I. Mitescu, avocat din Craiova, pe care îl îndatorează a apăra testamentul, când acest testament s'ar ataca

«În acest act de ultimă voinţă năicări nu se spune că legatul lăsat constituie o plată pentru sarcina impusă legatarului, din contră din spiritul în care actul a fost redactat reese că cei 30000 lei se lăsa d-lui Mitescu independent de ori ce sarcină de a apăra testamentul, era rugat legatarul să şi-o ia în consideraţiunea persoanei testatoarei şi cu deosebire în vederea operei de bine facere pentru care defuncta Aristie Aman lăsase cea mai mare parte a averii sale. Din testamentul menţionat mai reese tot atât de clar, că îndatorirea pusă legatarului era departe de a constitui o condiţiune pentru existenţa legatului. Legea timbrului pe de altă parte obligă la taxă chiar legatele cu sarcini. Contrariu tuturor acestor consideraţiuni Tribunalul de Dolj găsind că d-l Mitescu nu trebuie să plătească nici o taxă legatul său fiind condiţional şi cu sarcini şi că legea timbrului dispensează de ori ce taxă astfel de legate, a comis un exces de putere, a violat art. 46 al. 7 din legea timbrului şi a denaturat conţinutul testamentului».

Având în vedere recursul făcut de Ministerul de finanţe, în contra sentinţei trib. Dolj, secţia III-a cu No. 530 din 1905;

Având în vedere că, din această sentinţă se constată că, prin testamentul defunctei Aristie Alexandru Aman s'a legat d-lui avocat I. A. Mitescu, intimatul în re-

curs, suma de trei-zeci mii lei, cu îndatorire pentru acesta de a susţine înaintea tuturor instanţelor judecătoreşti din ţară or-ce proces s'ar intenta pentru anularea aceluşi testament;

Că, pentru acest legat, d-l Mitescu a fost condamnat, prin procesul-verbal din 21 Septembrie 1905 al administraţiei financiare a judeţului Dolj, să plătească taxa de înregistrare prevăzută de art. 46 al. 7 din legea timbrului;

Că d-l Mitescu a atacat acest proces-verbal, cu apel la tribunalul Dolj care prin sentinţa, supusă recursului, l'a apărât de plata taxei de înregistrare, constatând şi statuând că îndatorirea ce s'a pus d-lui Mitescu prin testament, face ca această dispoziţiune testamentară să nu mai constituie o liberalitate, ci un legat remuneratoriu, care conţine o plată de avocat şi care nu intră în prevederile art. 47 al. 7 din legea timbrului;

Considerând că instanţa de fond constată în fapt că, în specie, legatul făcut d-lui Mitescu conţine sarcina pentru dânsul de a apăra şi pleda procesele ce s'ar putea ivi, relativ la anularea testamentului, şi că are deci de obiect nu o liberalitate, ci plata unui serviciu eventual, ce legatul ar putea fi silit să presteze;

Considerând că donaţiunile sau legaturile cu sarcini perd caracterul de liberalităţi şi devin contracte comutative, când sarcinile impuse egalează sau depăşesc obiectul liberalităţilor;

Considerând că chestiunea de a se şti dacă sarcina sau îndatorirea impusă legatarului este aşa de importantă în cât covârşeşte, sau nu, liberalitatea, constituie o chestiune pură de fapt, întru cât este vorba de a se interpreta întinderea şi obiectul unei dispoziţiuni testamentare, după intenţiunea testatorului şi împrejurările cauzei;

Considerând că aprecierile şi constatările de fapt ale instanţei de fond, în această privinţă, scapă de sub controlul Curţii de casaţie, destul numai ca ele să nu se întemeieze pe o denaturare de acte;

Considerând că denaturare de acte ar fi numai în cazul, când ar exista o clausă clară şi precis exprimată prin testament, al cărei conţinut ar fi fost nesocotit de instanţa de fond, iar nu o dispoziţiune care ar putea da loc la interpretare, cum e în cazul de faţă;

Considerând că tribunalul, analizând şi interpretând sensul şi conţinutul dispoziţiunii testamentare, după intenţiunea defunctului şi după circumstanţele cauzei, constată că acest legat are de obiect răsplătirea unui serviciu însemnat ce se impunea legatarului;

Considerând, deci, că odată ce este constant că legatul conţine un contract comutativ, iar nu o liberalitate, fiscalul nu mai este în drept a percepe taxa de înregistrare ca pentru o liberalitate în puterea art. 46 al. 7 din legea timbrului, întru cât aceasta ar fi a se adăoga la lege o nouă categorie de acte, prin analogie şi pe cale de interpretare, cea ce este inadmisibil, ştiut fiind că legea timbrului, ca or-ce lege fiscală, este de strictă interpretare;

Considerând că aceasta fiind starea de drept şi de fapt a procesului, urmează a se vedea că motivul de casare este neîntemeiat;

Asupra motivului II de casare;

«Violarea art. 1532 şi 44 al. 3 din legea timbrului.

«În subsidiar s'a cerut înaintea instanţei de fond că dispoziţiunea din testamentul defunctei A. Aman privitoare pe d-l Mitescu să fie considerată ca un mandat salariat şi impus prin urmare la taxa de înregistrare, tribunalul a găsit însă că, în specie, fiind vorba de o sarcină care nu se mai putea revoca din cauza morţii testatoarei, nu poate fi mandat şi deci din acest punct de vedere nu este loc la plată de taxe. Legea civilă nu cere năicări ca condiţiune esenţială a mandatului ca el să fie revocabil, afară de aceasta legea Timbrului supune la plată de taxe de înregistrare mandatul salariat, fără a se preocupa de revocabilitatea sau nerevocabilitatea lui. Tribunalul respingând şi această cerere a fis-

lui. Tribunalul respingând și această cerere a fiscului numai pe considerațiunea că sarcina din testament fiind irevocabilă nu poate fi considerată cu mandat, a violat art. 1532 C. civ. și 44 al. 3 din legea timbrului».

Considerând că, pe cât timp Tribunalul stabilește natura legatului lăsat de defuncta Aristia Aman lui I. A. Mitescu ca un legat cu sarcini împovărătoare, prin această caracterizare instanța de fond stabilește într'un mod suveran intențiunea testatoarei în privința actului juridic ce dânsa a voit a face, și deci motivul urmează a se repinge ca fără interes ;

Pentru aceste motive Curtea, respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția I

Audiența de la 22 Iunie 1906

Președenția D-lui AL. D. DOBRICEANU, Consilier

N. Dragomirescu cu Baron Paul Guillaum

Deciziunea No. 174

Legea asupra drepturilor proprietarilor.—Obligațiunea arendasului de a plăti pe lângă arendă și dările către Stat, județ și comună.—Neplata acestor dări, odată cu arenda.

Dacă acest fapt poate atrage rezilierea contractului, în lipsa unei clauze rezolutorii exprese în acest sens prin contract.

Dacă legea asupra drepturilor proprietarilor, a prevăzut termene mai scurte și formalități mai expeditiv pentru protecțiunea drepturilor acestora n'a înțeles însă să deroghe de la regulile dreptului comun în cât privește împrejurările cari pot servi de bază unei cereri de rezilierea unui contract de arendă.

Astfel, în lipsă de o clauză rezolutorie expresă care se stipulează că plata foncierii să se facă odată cu plata arendeii, plata foncierii făcută în urmă, e bine făcută, și nu poate atrage rezilierea contractului de arendare.

S'a ascultat d-nii avocați Nacu și D. Stănescu din partea apelantului N. Dragomirescu și d-nii avocați Capeleanu și V. Lascăr din partea intimatului.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Nicolae Dragomirescu, în contra sent. Trib. Ilfov, secția IV, cu No. 341 din 15 Iunie 1906 prin care i se respinge contestația introdusă de dânsul la executarea ordonanței presidențiale, cu No. 15042 din 1 Iunie 1906 :

Având în vedere că N. Dragomirescu, arendșul moșiei Crângurile, din județul Vlasca, proprietatea Baronului Paul Guillaum, a fost obligat prin menționata ordonanță, să evacueze moșia, pentru neplata arendeii la termenul stipulat, iar, prin sentința apelată de și se stabilește că contractul a fost respectat, în ce privește plata arendeii, i se respinge contestația pentru neplata foncierii la timp ;

Având în vedere că, într'adevăr printr'una din clauzele contractului de arendare se prevede ca fonciera și celelalte dări către Stat, județ și comună, privesc pe arendaș, părțile însă nu stipulează la ce anume epocă urmează a se face această plată, nici că neplata la termenele fixate ar îndreptăți pe proprietar să ceară rezilierea contractului de arendare ;

Considerând că părțile nici n'aveau nevoie să stipuleze la ce anume termene trebuiau să se facă plata impositelor, acest lucru fiind prevăzut de legile fiscale ;

Că pretențiunea proprietarului, ca odată cu plata arendeii la 23 Martie 1906, trebuiau prezentate și chitanțele de plata dărilor, e inadmisibilă în ce privește dările pentru trimestrele viitoare, de oare-ce anul financiar începând de la 1 Aprilie ale fie-cărui an, percepții nu începază și nici nu pot pretinde plata dărilor

de cât după 1 Aprilie ; că în ce privește dările din trecut, N. Dragomirescu, dovedește, cu chitanța percepției locale cu No. 13 că plata dărilor pentru ultimul trimestru al anului financiar 1905 s'a efectuat de dânsul la 22 Aprilie 1906 ; că în lipsă de o clauză rezolutorie expresă care să stipuleze că plata foncierii să se facă odată cu plata arendeii, plata făcută în urmă e bine făcută ; că de altmintrelea, această plată e făcută înainte de orî-ce punere în întârziere și înainte de introducerea cererii de reziliere, care a avut loc la 29 Maiu 1906 ;

Considerând că, ceea ce dovedește, că părțile n'au înțeles să stipuleze rezilierea pentru neplata dărilor odată cu plata arendeii e și împrejurarea că, în fapt, fonciera a fost și altă dată plătită în urma achitării câștiului arendeii, astfel, din chitanța No. 60 se constată că dările pe ultimele două trimestre ale anului 1904/905 și pe primul trimestru al anului 1905/906, s'au plătit tocmai la 15 Iulie 1905, adică cu mult în urma exigibilității arendeii ; că prin urmare, încă din primul an al arendării tot astfel s'au plătit dările fără vre-o obiecțiune din partea proprietarului ;

Considerând că dacă legea, asupra drepturilor proprietarilor, a prevăzut termene mai scurte și formalități mai expeditiv pentru protecțiunea drepturilor acestora n'a înțeles însă să deroghe de la regulile dreptului comun în cât privește împrejurările cari pot servi de bază unei cereri de reziliere ;

Că întru cât, în specie e stabilit că apelantul n'a contravenit la nici o clauză din contractul de arendare, cererea de reziliere cată să fie înlăturată, și, prin urmare, urmează a i se admite apelul, a se reforma sentința apelată, a i se admite în același timp, contestațiunea la prima instanță a se reforma și ordonanța de evacuare și a se respinge cererea intimatului ;

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul, etc.

(ss) Al. D. Dobriceanu, St. Miculescu G. Buzdugan

Grefier (s) N. Brătianu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI VASLUI

Audiența de la 30 Mai 1906

Președenția D-lui D. VOLANSCHI, Jude de ședință

Sentința civilă No. 210

Ion Haulică cu I. Valeriu

Legea asupra drepturilor proprietarilor.—Neplata arendeii la termenile stipulate.

Dacă, în lipsă de un pact comisoriu expres, în virtutea căruia contractul să fie reziliat de drept, și fără judecată, în caz de neplata arendeii, locatorul poate cere și obține rezilierea contractului autentic și investit cu titlu executor. — (Art. 2, 3 și 20 din legea asupra drepturilor proprietarilor)

De și art. 2 din legea asupra drepturilor proprietarilor prevede că, dacă contractul de arendare este autentic și investit cu titlu executoriu, proprietarul poate cere de la judecătorul de ocol plata arendeii exigibile sau evacuarea, iar judecătorul va emite ordonanța de executare sau de evacuare fără a cita pe părți, însă după art. 20 aceiași lege, actele autentice investite cu titlu executoriu nu pot fi executate de cât pentru drepturile devenite exigibile.

Prin urmare, dacă contractul de arendare nu co-prinde pactul comisoriu expres, în virtutea căruia contractul să fie reziliat de drept, și fără judecată, în caz de neplata arendeii la termenile stipulate, dreptul locatorului, se mărginește numai de a cere plata arendeii exigibile, nu însă și evacuarea care nu este exigibilă ; în cât privește însă rezilierea contractului de arendare, nu poate fi obținută de cât pe calea

unei acțiuni principale, făcută conform art. 3 sau 20 din legea drepturilor proprietarilor.

Tribunalul,

Având în vedere că Ioan Haulică, proprietar domiciliat în comuna Ipatele, județul Vaslui, prin petiția înregistrată la No. 7334/906, a făcut apel contra cărței de judecată No. 381/906, a judecătoriei ocolul Stemnic;

Având în vedere că Ioan Haulică în baza contractului de arendare dintre dânsul și I. Valeriu, domiciliat în comuna Parpanița, autentificat de judecătoria ocolului Stemnic sub No. 108/902 și investit cu titlul executor sub No. 289/906, a cerut judecătorului ocolului Stemnic evacuarea arendașului, care a fost admisă prin ordonanța din 30 Martie 1906, contra acestei ordonanțe I. Valeriu, a făcut contestație; că judecătorul de pace prin cartea de judecată apelată a admis contestația și a respins cererea de evacuare;

Având în vedere că legea asupra drepturilor proprietarilor stabilește prin art. 2 că proprietarul, dacă contractul de arendare este autentic și investit cu titlu executor, poate cere de la judecătorul de ocol plata arenzei exigibile sau evacuarea; cari va emite ordonanța de executare sau de evacuare, fără a cita părțile;

Având în vedere, că după art. 20 al legii pentru autentificarea actelor, actele autentificate conform acestei legi, sunt executorii din momentul exigibilității lor, formula executorie se va pune pe dânsule în acelaș mod ca și pentru hotărârile judecătorești; că după acest principiu actele autentice investite cu formula executorie nu se pot executa de cât pentru drepturile devenite exigibile;

Având în vedere că contractul de arendare dintre I. Haulică și I. Valeriu devenise exigibil pentru plata arenzei; și deci, executoriul pentru realizarea acestei creanțe; că acest contract nu coprinde pactul comisoriu expres, în virtutea căruia contractul să fie reziliat de drept și fără judecată, în caz de neplată a arenzei la termenele stipulate; că contractul de arendare nefiind reziliat, dreptul locatorului de a cere evacuarea nu este exigibil; de oare-ce rezilierea contractului de arendare trebuie pronunțată de justiție;

Având în vedere că art. 2 din legea asupra drepturilor proprietarilor, cere, pentru ca evacuarea să poată fi admisă printr'o ordonanță dată de judecător. fără citarea părților; că contractul de arendare să fie autentic și investit cu titlu executor, ceia-ce implică exigibilitatea dreptului de evacuare; că după cum s'a arătat, acest drept nefiind exigibil, evacuarea nu poate fi admisă; că în cazul prevădut de art. 2 din legea drepturilor proprietarilor, judecătorul ordonă evacuarea numai în cazul în care dreptul de evacuare este exigibil, nu poate însă pronunța rezilierea contractului de arendare; că prin urmare în instanța de apel nu se poate discuta admisibilitatea rezilierii contractului; aceasta neputând fi obținută de cât pe calea unei acțiuni făcută conform art. 3 sau art. 20 din legea drepturilor proprietarilor;

Având în vedere că cererea de evacuare nefiind admisibilă, apelul urmează a fi respins ca neîntemeiat;

Pentru aceste motive, redactate de domnul membru de ședință, tribunalul, respinge, etc.

(ss) D. Volanschi, I. Mihăilescu.

JUDECATORIA OCOL. I CRAIOVA

Audiența de la 19 Iulie 1906

Ilie Hagî C. Banu cu Savu Ionescu

Cartea de judecată No. 1361

Martori. — În ce termen se depune lista de martori la Judecătoriile de pace.—Dacă art. 186 Pr. civilă e aplicabil și la Judecătoriile de pace.

Articolul 186 Pr. civilă se aplică și la Jude-

cătoriile de pace. Prin urmare, lista martorilor trebuie depusă în termenul de 5 zile de la admiterea probei.

Judecată,

Asupra incidentului ridicat de creditor :

Considerând că după dispozițiile art. 186 Pr. civilă, lista de martori se va depune în termen de cinci zile, socotit din ziua admiterii acestei probe;

Având în vedere, că de la acest text nu se deroagă de cât în cazul, când o altă lege dispune în altfel; că legea judecătorilor fiind o lege organică pentru judecătoriile de ocol, nu arată termenul depunerii listei de martori și deci, în cazul acesta, urmează a ne conduce după sus zisul art.;

Că întru cât proba cu martori s'a admis contestatorului la 13 Mai 1906 și lista fiind depusă la 27 Mai a. c. peste termenul de cinci zile, urmează a se anula ca atare;

Jude (s) S. Severin.

Notă.—Prin această carte de judecată se rezolvă, socotim nu juridic, chestiunea *dacă art. 186 din noua procedură civilă se aplică și la judecătoriile de ocol?*

Admiterea incidentului, că lista de martori trebuie respinsă, dacă nu e depusă, și la judecătoriile de ocol, în termen de 5 zile, nu e destul de motivată și asupra acestei chestiuni, care revine de multe ori la judecătorii — unele admitând-o, iar altele respingând-o — cred, ca *ministerul de justiție*, ar putea să se pronunțe, prin circulari, având dreptul a interpreta legea, fiind «în drept a complecta ori-ce lipsă prin instrucțiuni circulare și a rezolva ori-ce dificultăți s'ar ivi», așa se exprimă art. 122 leg. jud. de ocol.

Discuțiuni relative la această chestiune au fost multe, părerile fiind împărțite.

Am zis mai sus că hotărîrea nu este juridică, d. cî art. 186 din noua proced. civilă nu trebuie a fi aplicat la judecătoriile de ocol, și sunt de această părere. contrară, cărței acesteia de judecată pentru motivele de mai jos :

1. În noua lege de procedură civilă, din 1900, există art. 740, în care găsim, că «*Actuala lege a judecătorilor de pace rămâne în vigoare până la noi dispoziții*»; prin urmare, legea judecătorilor fiind o lege specială, judecătorul va fi obligat, ca să se conducă după regulile prescrise de ea. Și întru cât *lista de martori*, nefiind cerută de legea judecătorilor a fi depusă în 5 zile, n'ar putea fi anulată, dacă s'ar avea în vedere și acest articol, care este foarte clar, mai cu seamă că mai sus se spune «*Toate legile, decretele și regulamentele contrare legii de față (adică a noiei proced. civile), sunt desființate*», după care cuvinte urmează *menținerea categorică* a dispozițiilor prevăzute de legea judecătorilor de pace.

2. Legea judecătorilor de pace este o lege specială, care-și are *procedura ei specială*, ale cărei

regule n'a fost abrogate prin nici un articol din legea nouă de procedură civilă. Și art. 740 legiuitorul, cred, că l'a pus așteptându-se la discuțiile care vor lua naștere, din așa presupusele conflicte juridice, ca și acesta. Specialibus generalia non derogantur.

3. Art. 186 din procedura civ. între altele spune: «... propunătorii vor trebui să depună la grefă, până în termen de 5 zile de la admiterea acestei probe, listă... sub pedeapsă, în caz de neurmărire, să nu se mai poată folosi de această probă».

Din acest articol se vede că nedeponând în termen de 5 zile lista de martori, consecința va fi o decădere de drepturi. Și în drept există principiul, că nulitățile sunt de drept strict, trebuind a fi prevăzute de lege și neputându-se întinde de la un caz la altul; astfel, în cât, această nulitate fiind prevăzută în procedura civilă, la art. 186, și față de legea de judecătoria nefiind prevăzută, această nulitate nu se poate întinde aci.

4. În legea judecătoriilor de pace în art. 105. se spune: «Experții și martorii vor fi chemați prin mijlocirea părții interesate și după formele chemării în judecată». Prin urmare martorii vor fi chemați ca și părțile care se judecă și cum art. 83 enunță, că «cererile în scris pot fi înlocuite prin cereri verbale... judecătorul său ajutorul va încheia proces-verbal de cele reclamate și aceasta va ține loc pe petiție». Deci, dacă cererea de chemare în judecată se poate face verbal conf. art. 83, prin deducație, conform art. 105 și martorii vor putea fi făcut cunoscuți verbal, fără listă. Și art. 85 este și mai categoric: «Părțile se pot înfățișa înaintea orî cărui judecător de ocol, fără nici o chemare și fără nici o cerere înscris, îndestul ca procesul să fie de natură a se judeca de un judecător de ocol»; prin urmare, și martorii pot veni tot așa.

5. Art. 186 proced. civilă este o dispoziție de drept comun, care dacă l'am aplica la judecătoriile de pace, am călca principiul, că dispozițiile de drept comun ale procedurii nu pot fi aplicate judecătoriilor, de cât acolo unde nu contrazic spiritul special al legii lor organice.

Pe lângă toate acestea cred, că art. 186 al proced. civile nu trebuie aplicat și la judecătoriile de ocol, intru cât acestea au o lege cu totul sumară și mai cu seamă cu dispoziții urgente. Și deși legiuitorul explică nulitatea aceasta prin cuvintele, că termenul trebuie să fie scurt, căci dacă ar fi lung «apoi aceasta ar constitui un mijloc de descoperire de martori și eu (D-l C. Dissescu) tocmai acest rău vreau să-l înlătur: să nu mai vină părțile numai pentru și când să propună martori și pe urmă să alerge în căutarea lor».

(Expunere de motive). Dar oare cel care vine și propune în termen martorii, nu va aduce din aceia... căutați? Și tocmai contrar, poate cel care depune lista mai târziu, se va fi convins, care va fi martorul lui cel bun, pe când în termenul cel scurt, de multe ori, martorii sunt din cei improvizați.

Am căutat să discut cartea de judecată dată de judecătoria ocol. I și din motivul, că până la data când s'a pronunțat judecătorul anterior celui care a pronunțat-o admitea lista de martori și peste 5 zile. Faptul acesta de schimbări în jurisprudențe, produce turburări în mersul afacerilor judecătorești, neștiind împrieinații cum se va proceda în judecățile lor. În această chestiune deci rămâne a se pronunța și D-l Ministru de justiție. (Bibliografie, G. A. Râmniceanu, *Curierul Judiciar* No. 49, p. 441 din 1904; — Corneliu Botez, *Codicele de ședință* al judec. de pace 1902, p. 546; — *Contră*: G. C. Cristescu, *Curierul Judiciar* No. 31, p. 257 din 1904; — *Buletinul Casației*, decizia No. 150, pag. 528—531 din 1902)

Graiova

Dem. D. Stoenescu

Avocat

Anunțăm pe cititori că a apărut ediția a II-a a Vol. I din TRATATUL DE DREPT CIVIL al d-lui profesor și Director al Ziarului nostru D. Alexandresco. Prețul 18 lei. Se expediază la cerere de Curierul Judiciar contră valoare: mandat sau ramburs. Legat în pânză lei 20, cu piele la cotor lei 21.

A apărut în editura ziarului *Curierul Judiciar*, Primul supliment din colecțiunea de legi financiare adnotate, coprinzând: Legea de constatare și percepere a contribuțiilor directe modificată în 1905; Legea timbrului modificată în 1906 cu instrucțiunile pentru aplicarea ei; Legea pentru urmărirea din 1905; Legea pentru înființarea taxei pe decalitrul de vin, și desființarea taxei pe hectarul de vie; modificările aduse legii patențelor și tabloul aditional din 1905; legea pentru impozitul asupra venitului și capitalului mobilier; legea impozitului personal; legea pentru înființarea casei de împrumut pe amanet; legea pentru drumuri; legea pentru organizarea administrației finanțelor statului; deciziunea Ministerului Domeniilor pentru înființarea secretarilor inspectori la camerele de meserii, a secretarilor de corporații și a creării biroului de percepere la fie care cameră de meserii cuprinzând și legile financiare votate și promulgate în Mai și în Iunie cor.

Această lucrare se datorește D-lui G. St. Bădulescu, Prim-grefier la Inalta Curte de casație și Redactor la *Curierul Judiciar*, cunoscut deja lumii juridice pentru lucrările sale cari au fost mult apreciate.

Prețul acestui supliment este de lei 4 bani 50, iar pe hârtie de lux lei 5. Volumul complet (împreună cu suplimentul) lei 10 bani 50.

Se găsește de vânzare la *Curierul Judiciar*, 5 Calea Rahovei, București, și la autor, la Curtea de casație.

A apărut: Vol. I, ed. II, **Codicele de ședință al Judecătorului de pace**, adnotat și comentat, de d-l **Corneliu Botez**, președinte, s. II, Tribunalul Covurlui. De vânzare la ziarul *Curierul Judiciar*, București. **Prețul lei 5.50.**

A apărut: **Contractul de cont-curent**, de d-l **V. Dimitriu**, profesor de drept comercial la Universitatea din Iași. De vânzare la *Curierul Judiciar*, București. **Prețul lei 3.**